

Antabus og stædig kærlighed

»Mig og min far – hvem fanden gider at klappe« er en rørende ærlig film, som er poetisk uden at være prætentøs. Den giver et indblik i andres liv og relationer, der i al sin hverdagslighed er alt andet end banal. Ja, jeg gider i hvert fald godt at klappe af filmen og af den måde at ville hinanden på, skriver Katinka Schyberg

AF KATINKA SCHYBERG

”Far, jeg ved jo ikke om jeg skal grine eller græde,” lyder Kathrines stemme, mens hun lader kameraøjet glide henover stakke af klistrede tallerkener, krøllede reklamehæfter, og en dåse med hummersuppe, som har ligget der længe, gemt blandt alt det andet, som Palle,

Kathrines far, har samlet i sin lejlighed gennem 20 års henlæggelse i druk.

Kathrine Ravn Kruse har med filmen *Mig og min far - hvem fanden gider at klappe*, lavet et portræt om sig selv og sin far og deres bevægelser hen imod hinanden efter flere års adskillelse. Kathrines far, Palle Ravn, har lige siden Kathrine og hendes mor forlod ham 20 år tidligere, drukket tæt og med store konsekvenser for han og Kathrines forhold.

"Hvorfor græde," siger Palle muntert, "det har da været meget værre!" Han griner og vi kigger på ham gennem Kathrines kamera og tænker, ligesom hun siger, "Værre? Hvordan har det dog kunnet være det?"

Antabus

Vi møder dem begge, da Kathrine - efter i mange år at have opholdt sig så langt væk fra Danmark som muligt - opsøger sin far med et ønske om forsoning. Det gør hun med et kamera, og igennem dette bliver vi inviteret ind i de tos relation og forsøg på at møde hinanden på ny.

I en af filmens første scener spørger Kathrine sin far, hvad han ønsker, at en film om ham skal handle om? "Mennesket bag facaden", siger han efter et øjeblikks eftertænksomhed. Dette ønske, og Kathrines ønske om at komme tæt på sin far igen, leder de to til igen at mødes med kameraet imellem sig.

De besøger Alkoholenheden, hvor Palle indvilliger i at begynde på antabus, og sammen går de i gang med at rydde Palles lejlighed for skrald og gamle flasker.

Kakao og Jokes

Over 3 år har Kathrine filmet deres møder i både hans og hendes lejlighed, som ligger én opgang fra hinanden, og som Kathrine bevæger sig imellem ved at tage bagtrappen over loftet i scener, der føjer et barnligt og næsten magisk aspekt til filmens ellers såre hverdagslige billeder og ukrukkede æstetik.

Flere gange går Kathrine forgæves og frygter – sammen med os – at Palle igen er gået på druk. Andre gange træder vi ind midt i oprydningen, hvor Kathrine uden bæven tager del i arbejdet, og hjælper sin far med at vende den madras, han for et par år siden er kommet til at skide ud over - kun for at opdage, at den er ligeså rådden på den anden side og kan vendes om igen.

"Det tager vi lige af og går ned og vasker," siger Kathrine på en ligefrem og usart måde om det sengetøj, der ligesom resten af sengen har lidt under Palles alkoholiserede krop. Sammen får de sengen i orden, og ligeså langsomt viser der sig også en stue, hvor Palle byder på kakao og sit katalog af jokes.

En lille film om at turde ville hinanden

Filmen starter med infoteksten: "Denne film er optaget over tre år og fortæller om det, jeg ikke turde tale om som barn". En tekst, der synes at skulle indlede en film om terapeutisk helbredelse, konfrontationer med fortiden eller afdækningen af tabuiserede traumer. Men det er egentlig slet ikke det, Kruses film handler om, og ikke det, den vil; snarere handler den om to mennesker, der rækker ud mod hinanden – den ene elskeligt kejtet (Palle) og

den anden stædigt og med et ønske om, at noget må og skal gøres.

Filmen handler netop ikke om, at fortiden skal behandles, eller om at far og datter skal konfrontere det, der står imellem dem, men i stedet om, hvordan de hver især og sammen forsøger at skabe et nyt slags liv, hvor der gives plads til den anden og hvor der igen kan regnes med tilstedeværelse delte liv. Det er en historie om at ville hinanden, der hvor man er, fremfor at finde ud af, hvor man var og at fikse det, der lå før.

Indblik i livet på kanten

Kathrines blik for sin far, hendes måde at skubbe til ham på, tage sig af ham og forsigtigt at bevæge sig tættere på ham, så hverken hun eller han bliver skuffede og må trække sig, er respektfuld og rørende.

Det er det, der gør, at filmen ikke bliver grænseoverskridende og at den ikke tillader publikum at tage afstand fra Palles tilsyneladende umulige måde at være far og mand på, men snarere får en til at ville bevæge sig tættere på sammen med Kathrine, og netop se, hvad der gemmer sig bag af Palles smadrede ydre - og ikke mindst bag ens egne fordomme om, hvad et sådant egentlig indhyller.

I den forstand giver filmen både et intimt indblik i den specifikke relation mellem far og datter, som skal repareres, men også i, hvordan et liv og et hjem ser ud for en københavner, der med sit alkoholmisbrug lever på kanten af det almindelige, og som de fleste sjældent kommer tættere på end til blikket på gaden.

Masser at klappe af

Filmen har ingen berøringsangst med det tabu, der omgiver ikke blot alkoholmisbrug, men også det at bo i et hjem, hvor alt er kaotisk, beskidt, og hvor det ikke sjældent sker at både krop og omgivelser falder fra hinanden. Kathrine og Palle tager det lige op og ned, og med lige dele tårer og latter og en villighed til at tage det som det er.

Kathrine Ravn Kruse har lavet en meget smuk lille film, som kun er lille af længde og persongalleri, men hvis betydning for de medvirkende – og måske også for de børn og voksne blandt publikum, hvis relation ligeledes formes af og med alkohol – er stor og viser, hvordan det at ville hinanden kræver mere end blot ord og intentioner, men også tid, tilstedeværelse og respekten for den andens tempo.

Mig og min far – hvem fanden gider at klappe er rørende uden at blive sentimental, den er ærlig uden at være respektløs og den er poetisk uden at være prætentios. Den giver publikum et indblik i andres liv og relationer; et blik ind i noget, der i al sin hverdagslighed er alt andet end banal. Ja, jeg gider i hvert fald godt at klappe – af filmen og af den måde at ville hinanden på, som Kathrine og Palle Ravn viser mulig.

Kathrine Ravn Kruse vandt DR, Filmværkstedets og CPH:DOX's Talentpris i 2011 og debuterer på det store lærred med *Mig og min far – hvem fanden gider at klappe?* *Som kan ses i biografen årets CPH:DOX filmfestival. Eller online på dr.dk*

Katinka Schyberg er antropolog

Redaktion: Modkultur

Emneord: dokumentarfilm | CPH:DOX | anmeldelse |

Tak fordi du bruger Modkraft.

Vi håber du har læst noget interessant eller oplysende.

Du kan støtte Modkraft via MobilePay: **50 37 84 96**